

NOT ANOTHER GROUP SHOW

N°8

Titanik-gallerian julkaisu
kevät 2014

ART
WORK
SPACE

N°8

Titanik-gallerian julkaisu
kevät 2014

NOT ANOTHER GROUP SHOW

04

ESIPUHE / PREFACE
Annukka Vähäsöyrinki
Antti Jussila, Jari Kallio,
Jari Suominen, Sakari Tervo,
Sebastian Ziegler

06

EARNSHAW –
GRANFORS – HAKURI
Linda Granfors &
Aura Hakuri
9.1. – 2.2.

10

COLLECTOR'S CHOICE
Jaakko Karhunen, Aada
Niilola, Anssi Pulkkinen,
Joakim Pusenius,
Nestori Syrjälä
6.2. – 2.3.

14

LAND-INSTITUT
IN PUERTO WILLIAMS
Mónica Araus,
Freja Bäckman,
Vappu Jalonen,
Mary Carmen Jaramillo
6. – 30.3.

18

HORSE SHOW
Wilma Hurskainen,
Kalle Leino,
Karoliina Paatos,
Hermann Saarinen
10.4. – 11.5.

22

TAPIOLA
Jaakko Kahilaniemi
15.5. – 1.6.

23

SUPER PUBLIC
ART SCHOOL
2. – 15.6.

24

...FROM TURTLES ONE
LEARNS TO WALK...
Samy Kramer &
Jari Suominen
3. – 27.7.

28

DYING ALONE,
DYING TOGETHER
Juuso Tervo

Esipuhe

Vuonna 2014 Titanik-gallerian näyttelykalenteri on raikkaampi kuin minttupastilli pakkasella. Titanikin aktiivinen, ympärivuotinen näyttelytoiminta perustuu taloudellisesti taiteilijoiden maksamaan näyttelyvuokraan useimpien muiden ei-kaupallisten, taiteilijavetoisten gallerioiden tavoin. Vuonna 2014 Titanik kokeilee uusia keinoja keventää näyttelyvuokraa ja näin tukea taiteilijaa.

Tämä julkaisu esittelee kevätkauden ryhmänäyttelyt, joita yhdistää teema *Not Another Group Show – taidetta ryhmässä*. Teeman tarkoituksena on törmäyttää erilaisia tekijöitä ja tekemisen tapoja. Näyttelyvuokran jakaminen ryhmän kesken alentaa taiteilijoiden taloudellista panosta. Syksyllä Titanik myöntää tavanomaisten kuukauden mittaisten näyttelyaikojen lisäksi lyhyempiä ja sikäli edullisempia kahden viikon aikoja. Syysnäyttelyiden teemana on *Hetkenä minä hyvänsä, Lars*.

Suurin muutos on kuitenkin se, että vuonna 2014 Titanik tarjoaa ilmaisia näyttely- ja projekti-aikoja gallerian studiotilassa sekä yhdistyksen omille jäsenille että ulkopuolisille taiteilijoille, ryhmille ja kuraattoreille. Studioprojektit toteutetaan osin kutsuperiaatteella, osin avoimen haun käytännöllä. Tilan kuratoinnista vastaa yhdistyksen taiteellinen johtoryhmä.

Niin, ja vielä yksi juttu. Vuoden alusta alkaen Titanik luopuu kokonaan teosmyyntiprovision perimisestä.

Preface

Titanik Gallery's exhibition calendar for 2014 is fresher than Fishermans Friend. In 2014 Titanik explores new ways of supporting artists and their exhibiting opportunities. Like most non-commercial, artist-run galleries in Finland, Titanik is financially dependent on the galleries rent being paid by its exhibiting artists.

This publication presents Titaniks Spring calendar, a series of group shows, which are bound together by the theme *Not Another Group Show*. Group shows allow artists to exhibit with a smaller personal financial input. In the Autumn Titanik provides shorter, and thus more affordable, two week exhibition opportunities as an alternative to the normal 1 month-long slots. The Autumn exhibitions are inspired by the theme *Any moment now, Lars*.

Most importantly, in 2014 Titanik provides free (yes, free) short exhibition lots and project opportunities for artists, artist groups and curators in Titaniks studio space. These projects are partly chosen through an open call and partly hand picked by Titanik's artistic directing board.

Oh, and one more thing. Titanik will not take any sales commission from January 2014 on.

ANNUKKA VÄHÄSÖYRINKI
ANTTI JUSSILA
JARI KALLIO
JARI SUOMINEN
SAKARI TERVO
SEBASTIAN ZIEGLER

*Titanikin taiteellinen johtoryhmä /
Titanik's artistic directing board*

Earnshaw–Granfors–Hakuri

LINDA GRANFORS &
AURA HAKURI

9.1.–2.2.

Hakuri, Earnshaw, Granfors
(kuva: Hanna Azevedo)

Odottamassa Catherine Earnshawta

Maisema

"Kuu ei ollut näkyvässä ja koko seudun kietoi usvainen pimeys. Yhdestäkään lähellä tai kaukana olevasta talosta ei pilkkottanut valoja, ne oli sammutettu jo aikoja sitten."

"Harmaa kirkko näytti entistä harmaammalta ja yksinäinen hautausmaa vielä entistäkin hylätymmältä. Joku nummella laiduntava lammas näkyi nyhtävän haudoilla kasvavaa lyhyttä ruohoa."

"Vaikka kaikki ovet ja ikkunat olivat auki, paloi takassa punaisena hehkuva tuli, kuten hiilikaivos-seudulla on tapana."

"Hienoista kalusteista päätellen se oli talon paras huone. Lattiaa peittävä matto oli hyvä, mutta niin paksun pölyn peitossa, että kuvioita tuskin erotti. Tulisijan edessä olevan paperinen varjostin roikkui riekaleina; kauniin tammivuoteen runsaslaskoksiset punaiset verhot olivat kallisarvoista uudenaikaista kangasta, mutta ilmeisesti niitä oli käsitelty kovakouraisesti."

Henkilöt

Catherine Earnshaw:

"Aivan varmasti olisin oma itseni, jos pääsisin vielä kerran noille kanervaisille kukkuloille. Avaa ikkuna uudestaan, jätä se aivan auki!"

Linda Granfors:

"Kuulostelin, eikö jostain päin taloa kuuluisi naisen ääntä..."

Aura Hakuri:

"Täällä voisi ikuinen rakkaus olla mahdollista, siltä minusta tuntuu..."

Tapahtumat

"Myrskytuuli riehui talon ympärillä ja vonkui savupiipussa. Vaikka tuuli oli raju, ei ollut kylmä ja olimme kokoontuneet viettämään iltaa yhdessä."

"Olen nähnyt sellaisia unia, jotka eivät ole koskaan haihtuneet mielestäni, vaan ovat vaikuttaneet koko ajattelutapaani. Ne ovat suodattuneet läpi sieluni niin kuin viini suodattuu veden läpi ja muuttaneet sen toisenlaiseksi."

"En osaa oikein ilmaista asiaa, mutta varmaan sinulla ja jokaisella ihmisellä on sellainen tunne, että oman olemuksensa ulkopuolella ihmisellä on, tai hänellä pitäisi olla, jokin toinen olemassaolon muoto."

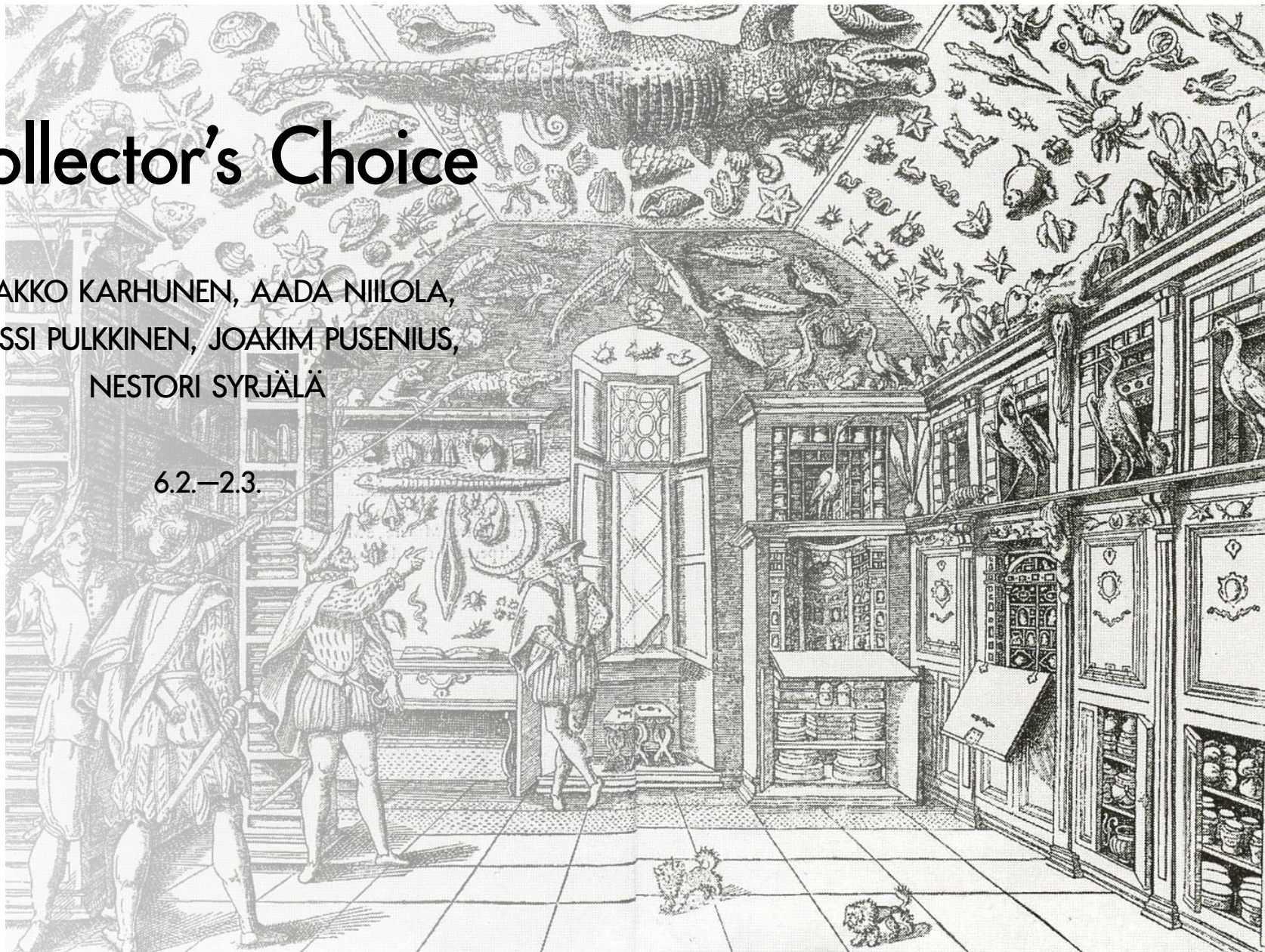

Catherine

Collector's Choice

JAAKKO KARHUNEN, AADA NIILOLA,
ANSSI PULKKINEN, JOAKIM PUSENIUS,
NESTORI SYRJÄLÄ

6.2.–2.3.

"If something exists, somebody
somewhere collects them."

"During the 1700s and 1800s there were aristocratic collectors, the landed gentry, who roamed the world in search of fossils, shells, zoological specimens, works of art and books. The collected artifacts were then kept in special rooms ("cabinets of curiosities") for safekeeping and private viewing. A "cabinet" was, in part, a symbolic display of the collector's power and wealth."

"Collecting may provide psychological security by filling a part of the self one feels is missing or void of meaning. When one collects, one experiments with arranging, organizing, and presenting a part of the world which may serve to provide a safety zone, a place of refuge where fears are calmed and insecurity is managed."

"There are also times when collecting is not pleasant for anyone. These are the collectors that have surpassed healthy collecting behavior and are considered hoarders. When a collection becomes hoarding is when it also becomes pathological. Differences between collecting and hoarding are clear. Items in a collection are neatly organized, maintained, and presented or manipulated with ease. Collections are often catalogued, sorted, and objectively maintained like books in a library. Hoarding behavior is the opposite. Items with no value or use are piled up in stacks without order nor reason."

"Possibly Noah was the most famous collector of all. After all, he collected two of every living animal and housed them in one place."

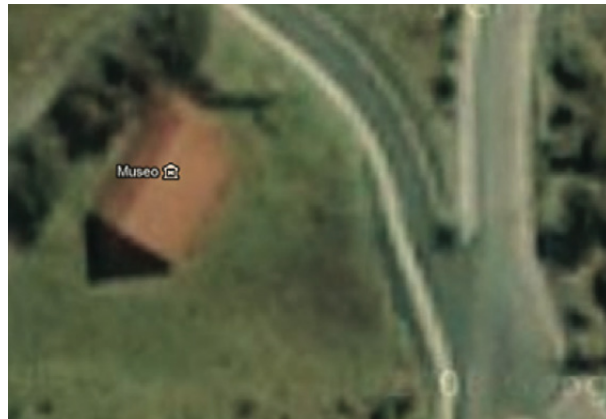
"In After Art, David Joselit argues in a shift from 'object-based aesthetics' toward 'network aesthetics' is underway, where artists stage a 'performative mode of looking through which the single image and the network are visible at once'. In this mode, images have power and value due to their connectivity and relationship to other nodes of value, not for their intrinsic properties, echoing the way that "in informational economies of overproduction, value is derived not merely from the intrinsic qualities of a commodity (or other object), but from its searchability", i.e. its ability to be found, and connected to other commodities."

Land-Institut in Puerto Williams

A Failed Attempt

MÓNICA ARAUS, FREJA BÄCKMAN,
VAPPU JALONEN, MARY CARMEN JARAMILLO

6.—30.3.

3. Angaben zum Projekt

3.1 Projekttitel

Land-Institut (in Puerto Williams)

uusi apuraha / jatkoapuraha
Koneen Säätiön uusi apuraha

Haettava summa 14.050

Laivayhtiö Transbordadora Austral Broom S.A sponsoroi laivamatkan (2x400e) ->
Taiteen keskustoimikunnalta haetaan 3100e + 1100e = 4200 euroa

Huom. laajempi työsuunnitelma (sis.aikataulun) ja kustannusarvio liitteinä

APURAHAN KÄYTTÖTARKOITUS

Katso tarkemmin liite: Työsuunnitelma

Toteutamme työryhmänä taiteellis-tutkimuksellisen projektin Land-Institut Chilen eteläkärjessä Puerto Williamsissa huhti-toukokuussa 2013. Meille on myönnetty kahden kuukauden residenssi Omora Ethnobotanical Parkin tutkimusasemalla ja näyttelyaika Martin Gusinde Museumissa Puerto Williamsissa. Haemme FRAME-säätiöltä rahoitusta Chilen näyttelyn kuluihin sekä vuonna 2011 Berliinissä Suomen Saksan-instituutissa järjestetyn ensimmäisen Land-Institut -näyttelyn yleisön vastauksista kootun katalogin painatukseen.

5. Projektbeschreibung

DIE ARBEITSGRUPPE

Wir suchen Finanzierung für die Umsetzung des Land-Institut Puerto Williams, eine künstlerische Forschung und Ausstellung im Museum Martin Gusinde in Puerto Williams, Chile. Das Projekt in Puerto Williams wird von März bis April 2013 realisiert.

Land-Institut wurde als eine Zusammenarbeit von den in Berlin lebenden Künstlerinnen und Kunstarbeiterinnen Mónica Araus-Sieber, Freja Bäckman und Vappu Jalonen in einer Ausstellung im Finland-Institut in Berlin im Jahr 2011 initiiert. Das Projekt Land-Institut Puerto Williams ist durch die Zusammenarbeit mit der chilenischen Performance-Künstlerin Mary Carmen Jaramillo erweitert worden. Zur Zeit arbeiten wir von unterschiedlichen geografischen Orten aus.

Tiivistelmä

Toteutamme taiteellis-tutkimuksellisen projektin Land-Institut Chilen eteläkärjessä Puerto Williamsissa huhti-toukokuussa 2013. Meille on myönnetty residenssi Omora Ethnobotanical Parkin tutkimusasemalla ja näyttelyaika Martin Gusinde Anthropological Museumissa Puerto Williamsissa.

Land-Institut Puerto Williamsissa

Olemme päässeet residenssiin Omora Ethnobotanical Parkin tutkimusasemalle huhti-toukokuuksi 2013. Omora pyrkii erityisesti käytäntöön linkittyvään tutkimukseen ja korostaa ihmisten, muiden lajien, kasvien ja ekosysteemien yhteen kietoutumista. Taiteellisen tutkimuksen käsite on Chilessä lähes tuntematon ja sen vuoksi residenssiämme tieteellisellä tutkimusasemalla voikin pitää merkittävänä. Land-Institut on myös mahdollisuus tehdä taiteellista tutkimusta tunnetuksi Chilessä ja kehittää ja kokeilla sen metodeita. Pohdimme maailman eteläisimmäksi kaupungiksi julistautuneen Puerto Williamsin geopolittista sijaintia valtioon ja mantereiden rajalla ja reunalla, ja sitä mitä se merkitsee siellä asuville. Kohtaaminen ja keskustelu Puerto Williamsin asukkaiden kanssa on tässä tietenkin kaikkein tärkeintä. Martin Gusinde Anthropological Museum on kutsunut meidät pitämään näyttelyn toukokuussa 2013. Järjestämme ennen näyttelyä henkilökohtaiseen kartografiaan keskittyviä työpajoja museon tiloissa tavoitteenaamme kohtaaminen paikallisten ihmisten kanssa. Lisäksi Maricarmen Jaramillon työtapa on kollektiivinen performanssi. Työpajoissa syntyneet teokset ja/tai dokumentaatiot tulevat osaksi näyttelyä. Esitämme näyttelyssä työryhmämme jäsenten residenssin aikana toteutettuja teoksia tai niiden dokumentaatioita. Näyttely on avoin muutokselle myös avajaisten jälkeen. Työpajat ovat osallistujille ilmaisia. Yksi haasteistamme on laajentaa antropologisen museon kävijäkuntaa ja kutsua ihmiset osallistumaan tekemiseen.

Santiago, 03 de agosto de 2012

Asunto: Carta de apoyo
Mónica Araus-Sieber
Mary Carmen Jaramillo
Freja Backman
Vappu Jalonen
Equipo de Land-Institut

La Oficina Regional de Educación para América Latina y el Caribe (OREAL/UNESCO Santiago) tiene el agrado de expresar su apoyo a los trabajos de Land-Institut relativos al proyecto SURENNORTE -NORTEENSUR, cuyos objetivos de interculturalidad y promoción de la cooperación entre naciones armonizan con la misión y esfuerzos de la UNESCO.

Este proyecto contribuirá a reunir y presentar diversos puntos de vista que se generan a partir de la experiencia de habitar los territorios de Puerto Williams, al sur de Chile, y en la Región de Barents en la frontera norte de Finlandia, Noruega y Rusia, con el fin de acercar las culturas y conocimientos de los pueblos de los territorios mencionados.

Sin más por el momento, le saluda atentamente,

Victoria Uranga Barboe
Coordinadora
Sección de Gestión del Conocimiento
Oficina Regional de Educación para
América Latina y el Caribe

United Nations
Santiago, Chile
Tel: +56 2 244 4140
Fax: +56 2 244 4147
www.unesco.org/santiago

Finland-Institut in Deutschland (FI) 10117 Berlin

Letter of Recommendation

Berlin, 15.03.2012

Dear Madam/Sir,

On behalf of the Finnish Institute in Germany I am pleased to name Mrs Araus, Mrs Backman and Mrs Jalonen as our co-operation partners in relation to the exhibition "LAND-INSTITUT".

The project "LAND-INSTITUT" was exhibited at our Institute in Berlin from February to April 2011. Due to the successful exhibition and professional execution last spring it is my pleasure to promote the second version of the project, which is planned to be held in Finland and in Chile during 2013.

Yours faithfully,

Emma Aulanko
Program Director of Arts & Culture
Tel: +49 30 520 02 60 14
emma.aulanko@institut.de

FINNLAND-INSTITUT IN DEUTSCHLAND FÜR KULTUR, WISSENSCHAFT UND WIRTSCHAFT (GEMEINNÜTZIG)
Gesamtschiffstr. 24 | 10117 Berlin | Tel: +49 30 520 02 60 13 | Fax: +49 30 520 02 60 29 | info@institut.de | www.finnland-institut.de
Geschäftsführer: Dr. Anna-Maria Mönstermann, Amtsgericht Berlin (Charlottenburg) | USt-IdNr.: DE 251620309
Berliner Bank für Kunst und Kultur AG | AG 251620309 | USt-IdNr.: DE 251620309 | USt-IdNr.: DE 251620309

Puerto Williams 28 de Mayo de 2012

Carta de Apoyo

HUGO HENRIQUEZ MATUS, Alcalde de la Ilustre Municipalidad de Cabo de Hornos, se compromete en facilitar espacio físico, difusión y todo lo que este a nuestro alcance de manera de contribuir en la perfecta ejecución del Proyecto "LAND INSTITUT PUERTO WILLIAMS".

Viendo la importancia y relevancia de tan llamativa iniciativa, es que esta administración se suma a la realización de vuestra propuesta en el fin del mundo.

Se entrega esta Carta de Apoyo a LAND INSTITUTE, con el propósito de seguir gestionando recursos en estos públicos o privados con el afán de cumplir con vuestros objetivos trazados.

Sin otro particular, saluda atte. a Ud.

HUGO HENRIQUEZ MATUS
Alcalde de Cabo de Hornos

Señora
Mónica Araus
Markgrafenstrasse 87
10969 Berlin

Berlin, 11 de Abril de 2012

Estimada Señora Araus:

Tengo el agrado de dirigirme a UD., para saludarla y darle respuesta a la solicitud enviada por correo electrónico el pasado 26 de marzo de 2012, respecto del apoyo requerido a la Armada de Chile, para el transporte ida y regreso durante los meses de enero y marzo de 2013 de cinco personas desde Punta Arenas a Puerto Williams y viceversa, en el marco del proyecto "Land-Institut".

Remitido el proyecto y hechas las consultas a la citada Institución, ésta manifiesta la imposibilidad de apoyar el requerimiento, por cuanto durante los meses de diciembre a febrero se aboca al cumplimiento de las tareas operativas propias.

Sin otro particular y esperando el éxito de su cometido, le saluda atte.

RENATO RONDANELLI LACRAMPE
Coronel
Agregado de Defensa, Militar, Naval y Aéreo en Alemania

Horse Show

WILMA HURSKAINEN, KALLE LEINO,
KAROLIINA PAATOS, HERMANNI SAARINEN

10.4.–11.5.

Hevonen. Unohdettu ihmisen kumppani. Findus-liha.

Ihmiskunnan historia ei olisi samanlainen ilman hevosta. Tsingis-kaani olisi pysynyt jurtassaan, uusi maailma olisi jäänyt valloittamatta, monet pellot kyntämättä.

Tulevaisuudessa, joka ei välttämättä ole niin kaukana, saatamme taas tarvita kumppanimme apua arjen pyörittämiseen, aikana jolloin öljyllä kulkevat mekaaniset laitteet ruostuvat hylätyinä.

Kalle Leino

Kuusi vuotta sitten aloin ratsastaa, ja yhtäkkiä hevosia tuntui olevan kaikkialla. Varkain ne löysivät tiensä myös taiteeseeni ja alkoivat jakaa muotokuvieni nuorten naisten yksinäisen maailman.

Luin suomalaisia ja ulkomaisia kansantarinoita, joissa hevosilla on usein keskeinen osa. Tutustuin taidehistorian keskeisiin hevosiiin: uljaisiin sotaratsuihin, liikkumisen ja kaupankäynnin mahdollistajiin, kilpaurheilun tähtiin, jerusalemlaiseen aasiin. Viittaukset näihin lähteisiin ovat kuvissani läsnä aavistuksina ja pieninä vihjeinä.

Hevonen on symbolina määritelmiä pakeneva ja ehtymätön. Se kertoo voimasta, pidättelemättömyydestä, vapaudenkaipuusta, seksuaalisuudesta – ja ihmisen kaipuusta hallita jotakin itseään voimakkaampaa.

Minua hämmästyttää ennen kaikkea ihmisen ja hevosen suhde. Kahden eri lajin välinen kommunikaatio on mahdollista, mutta jää aina vajaaksi. Miksi valtava, voimakas eläin suostuu pyyntöihini ja haluaa tehdä yhteistyötä? Kuka tuo toinen olento on, ja kuka minä sen rinnalla olen?

Wilma Hurskainen

Lehmät mölisevät ja maa pölyää. Cowboy-ratsukot erottavat vasikan emostaan ja lassoavat sen. Aitauksen laidalta miehet juoksevat polttomerkitsemään maahan kaadetun yksilön. Hevoset työskentelevät ylväinä, päät korkealla ja valppaina seuraten ratsastajiensa pieniä apuja.

Olen tutkinut cowboy-kulttuuria yli kolme vuotta. Lähestymiseni on dokumentaarinen. Cowboy-kulttuurin kulmakiviä on työparin, eläimen ja ihmisen, kumppanuus. Minulle nämä kaksi hahmoa kulkevat rinta rinnan. Onko hevonen yksinäisen cowboyn ainut kumppani? Kuinka nämä laumassa villit olennot muuntautuvat asiallisiksi työläisiksi saadessaan satulan selkäänsä? Kuinka hevosen ja ihmisen välinen luottamus ja suhde rakentuvat?

Romantiikka ja karuus kuuluvat erottamattomasti mielikuviiin cowboyista. Itse haen herkkyyttä ja läsnäoloa kuviini, en sankarillisia machoja. Taltioin näitä ikonisia hevostyöläisiä arkisissa askareissaan, toisinaan henkeäsalpaavan hienoissa maisemissa. Minun cowboyni voi olla yhtä hyvin nainen kuin mies, hetero tai homo.

Karoliina Paatos

Good Luck

Hevosen pää sängyssä. Napoleon ylittämässä Alppeja. Pegasus. Kentauri. Mies ja hevonen yhdessä. Mafioso. Lasagne. Italia. Antiikin veistokset. Mytologia. Kärrynpyörä. Stetson. Amerikka. Autot ja moottoritiet. Aavikko. Valtameri.

Olin Yhdysvalloissa matkalla kesällä 2013. Kuvasin auton ikkunasta maisemia, paikkoja, muita autoja, kaikkea mitä silmään sattui. Seisoin ruuhkissa. Pyrin olemaan aktiivinen tallentamalla päämäärättömästi ympäristöäni. Pidin turistin roolista. Minun tehtäväni oli vain ihmetellä kun maailma ympärillä tapahtuu. Olin kolarissa, joka ei ollut onneksi vakava. Sekin oli jännittävää ja rikkoi illuusion ulkopuolisuudesta.

Luova prosessi. Olla vapaa. Nähdä unia. Haahuilla. Tähdistö. Kompassi. Navigaattori. Ohjauspyörä ja hevosenkenkä.

Hermanni Saarinen

Tapiola

JAAKKO KAHILANIEMI

15.5.–1.6.

Tapiola –näyttely on taiteellinen lopputyöni Turun Taideakatemiaan. Se on katsaus muinaismetsäläisyyteen, suomalaisuuteen ja historiaani metsänhoitajan poikana.

Tapiola on muinaismetsäläisen sukuhistoriani saattelema kuvallinen toden ja valheen rajamailla kulkeva muisto menneestä ajasta. Se on omakohtainen tulkintani siitä, mitä en ole, mutta voisin olla. Siitä, mitä haluaisin tapahtumien ja hetkien olevan ja siitä mikä on muistojeni totuusarvo. Kuvitteellinen ja lavastettu näytös minun itseni silmin maailmasta, joka on vieras ja samalla osa minua.

Kuvasto, jota näyttelyssäni on, on minulle oikeutus kuvaamiseen, lupa kuvata ja tuottaa omien muistojeni muokkaamaa maailmaa haluamakseni. Lupa valehdella ja huijata mielessäni pyöriviä hataria mielikuvia menneestä ajasta.

Kolmastoista, #3 (2013)

Tapio, tuiki tuntematon (2013)

#400%

Super Public Art School

2.–15.6.

#workshop

#dance

...from turtles one learns to walk...

SAMY KRAMER & JARI SUOMINEN

3.—27.7.

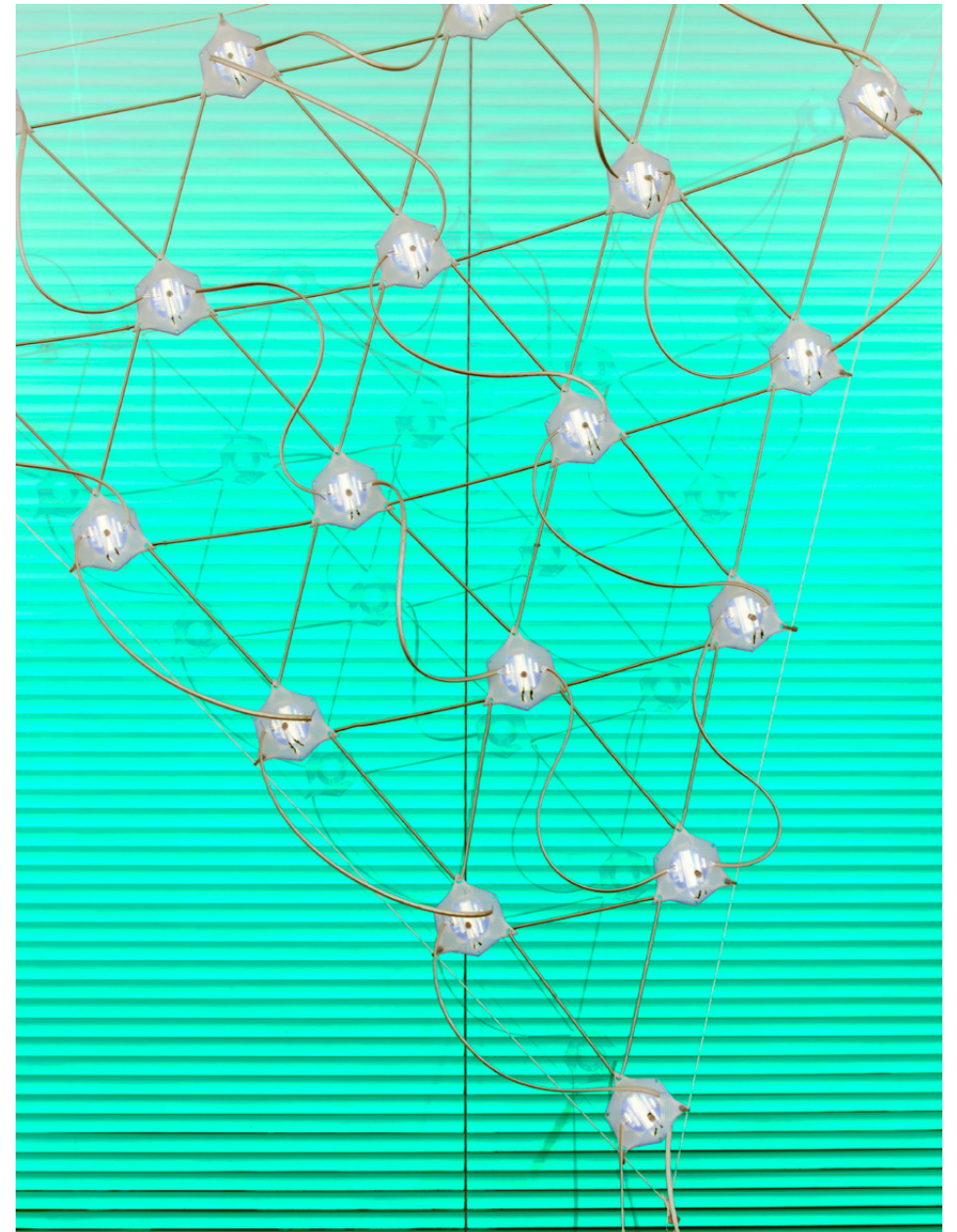
An installation, an instrument,
a network of individual sounds,
a container, the content, a media,
a medium and a series of
conserved moments.

...from turtles one learns to walk...
is a piece built with hundreds of
individual sound nodes that are
connected together in one network
we call exctr.net. It will open the
possibility to explore and discover
densities of sound events, and their

temporal and spatial diffusion.
It is a spatial intervention and a
sonic network at the same time.

A bunch of chosen will take
over the installation in a series
of concerts. The sonic output of
the piece will be evolving through
these interventions throughout the
exhibition.

A setting by Samy Kramer and Jari Suominen.
Walking lessons by Jukka Hautamäki, Melting Hearts,
Barry Andrews in Disko and Marko Timlin (and few others).
<http://exctr.net/>

Dying alone, dying together

JUUSO TERVO

The mastery that the magician has acquired allows him to penetrate not only his own instability, but also that in other people. The magician knows how to go beyond himself, not in the ideal sense, but actually, in the existential sense.

Ernesto De Martino: The World of Magic

From the seventeenth to the nineteenth century, the Shugen-dō sect of the Buddhist Shingon school in the Yamagata prefecture in Japan upheld an ascetic practice of self-mummification, *sokushin-jōbutsu*, which means to become a Buddha in one's own body. These monks, called *isse-gyōnin* ascetics, went through a strict spiritual and physical training that consisted of seminar activities, daily worshipping, cold-water ablutions, extreme seclusion, and a minimal diet that allowed only buckwheat flour, nuts, and grass roots for one to four thousand days. After their training, they travelled from village to village as missionaries, building temples and performing social work. Those few *isse-gyōnin* who actually became mummified Buddhas were, before their self-mummification, buried alive in small caves, wooden coffins or pits on the ground, and there, in total seclusion, would reach *nirvāna* before their physical death.

What is specifically interesting about these self-mummified monks is that although they were perceived to carry superhuman powers that, ultimately, were used for the common good of the communities they travelled to, they eventually had to die alone, in a complete isolation from the world. Most importantly, after the solitary event of monk's death, his mummified body was brought back to the public and exhibited for pilgrims and other visitors. As religious and spiritual relics, these bodies embodied spirituality not only as living beings, but also in their bodily afterlife. In this respect, the *isse-gyōnin* did not kill themselves, but in their death presented a solitary threshold between two magical worlds. Through this threshold, their holiness was extended to eternity, interestingly enough,

in a material form, in a human body. Even today, their materiality is protected by the magical gifts that they offered to the world as protectors of worldly peace through their mystic powers.

What would this mean for a group of artists who are presenting their work together?

The space where a group comes together is not the same thing as the group itself. Neither is the event of group's coming-into-being a constitutive characteristic of the group. The various spatial and temporal coordinates that can help us to understand better what a group exhibition could be can also help us to eliminate the very group that makes the exhibition come to life. This elimination, or better, death is not a solitary one: it is witnessed both by the members of the group and those who are left out and given the honorary status of the spectator. Hence, the last words on the deathbed are tediously sentimental: "I wish to thank this amazing group of people that put this all together..."

It is true that the desire for community has also been used as a strategy to approach the unknown as a collection of unplanned and unscripted events that assumably bring about the mystery of human life. You probably know the deal: where we once found certainty in one's individual abilities to overcome challenges that life brings to us, we now find a fluid subject that is always open to new experiences and surprises that are much more exciting than our certainty ever was. To open oneself to others is, then, a seemingly sufficient strategy to strip the self-centeredness that haunts artist's relationship with the world. This is the very reason why community-based, educational, and other types of participatory practices in the art world nowadays are so melancholic: by replacing the source of art's mystical power from the individual to a community or a group, they stand for a loss that we are not ready to handle. The eulogy that comes out from our sobbing mouths helps us take the pain: Co-operation and co-creation that group work permits opens more possibilities for rhizomatic practices that disrupt easily commodified linear narratives with specific points of departure and end... Lets be honest: this sounds as convincing as to say that we are all different and that is what makes the human life so interesting.

The mode being and belonging that the *isse-gyōnin* practiced seems to be something different. They were never part of the community except as magical characters whose being differed radically from others. However, their exceptionality was not individuality as it is commonly understood today, since the whole purpose of their asceticism was to get rid of themselves and embody Buddha not only spiritually but physically as well. For *isse-gyōnin*, the world was not something that opened itself *for* them; their practice can be seen as what De Martino calls an ability to penetrate one's own instability *within* the world. In this respect, their solitary death was, at the same time, mundane (they will die, thus they are like us, they are from this world) and mysterious (their magical characters will continue to

live, thus they are not like us, they are not from this world). This threshold between two modalities of being corroded the boundary between *a* life and *a* death as well as *the* living and *the* dead. This is why, at the end, their solitary death was neither private nor communal event, but a spectral reminder of the threshold between singular being and belonging. One finds no melancholy here: the infinite continuity of their magical presence means that nothing is lost nor replaced, but cumulated, not as consensus or as a synthesis, but as a form of life.

Certainly, the *isse-gyōnin* do not provide us with a clear aesthetic, social, or political program that could govern our artistic and curatorial practices. Nor should they to be romanticized as temporally and culturally Othered examples of *authentic* mystical gestures. Rather, I see that it is their solitary death that poses intriguing questions for those who are interested in the relationship between individual and communal presence in artistic practices. What if a group exhibition was understood as a collection of similar events that we encounter in the practice of dying-as-self-mummification in *isse-gyōnin*? What kind of community, artistic or not, would that give rise to? How would this affect our magic?

Julkaisija
Titanik-galleria / Arte ry
Itäinen Rantakatu 8
20700 Turku
Finland
www.titanik.fi

Toimittajat: Annukka Vähäsöyrinki,
Katri Oksanen ja Saskia Suominen
Näyttelyvalinnat: Heini Aho, Toni Hautamäki,
Jari Kallio ja Sakari Tervo
Ulkoasu: Lewis McGuffie
Taitto: Antti Jussila
Kirjasin: Tuleva, suunnitellut Lewis McGuffie
Paino: Finepress, Turku
Paperi: Cyclus Offset 80gm²

© 2014 Titanik-galleria ja tekijät

ISSN-L 1799-8565
ISSN 1799-8565 (painettu)
ISSN 1799-8573 (PDF)

T I T A N I K

finepress